

der bruges Udtrykket Fængsel, saa ville Dommerne have Anledning til at anlægge et meget vidt Støn, og de ville kunne sige, at Fængsel kan være baade simpelt Fængsel, Fængsel paa sædvanlig Fangeløst og Fængsel paa Bånd og Brød. Naar altsaa en Forseelse eller Forbrydelse kan falde ind under Strafferammen, der benævnes Fængsel, saa vil der derunder ogsaa være de Forbrydelser, der kunne straffes med simpelt Fængsel, Fængsel paa sædvanlig Fangeløst og Fængsel paa Bånd og Brød, og Dommeren vil da have formel Hjemmel til at belægge dem, der have gjort sig skyldige i saadanne Forbrydelser, med Varetægtsfængsel. Dette have vi søgt at modvirke ved at forelægge dette Lovforslag med bestemte Grænser for Dommerens Bemyndigelse. Vi forlange efter de foreliggende Omstændigheder, at Dommeren straks ved Fængslingskendelsen Afvisgelse skal bruge sin Fornuft og Skønne over Forholdet mellem Brøde og Straf, saaledes at han siger, ikke under hvilken Strafferamme en saadan Brøde falder ind, men i det konkrete Tilfælde udtaler et foreløbigt Støn over, hvor langt den vil gaa ind i denne Række, det vil sige, f. Eks. om bedømte Person har gjort sig skyldig i en Brøde, der vil medføre simpelt Fængsel eller Fængsel paa Bånd og Brød. Derved umuliggøres det nemlig at belægge med Varetægtsarrest i første Tilfælde. Vi savne dernæst nu bestemte Regler for, hvad der bliver af den Dommer eller Politimand, der overtræder Reglerne, særlig da Reglerne ere saa vage, som de ere, og vi have da ved dette Lovforslag indført ganske bestemte Regler, saaledes at vi ikke ere bundne til de Regler, som Straffeloven giver for Forseelser i Embedsforhold, naar en Embedsmand gør sig skyldig i enten forsettlig Forbrydelse i sin Embedspligt eller gentagen Stødesløshed, men ere i Stand til her ogsaa at træffe det enkelte konkrete Tilfælde paa bestemt Maade. Med Hensyn til Reglen for Anhøldelse sætte vi, at en Anhøldelse som Regel kun kan ske ved en Dommers Kendelse, og at denne Kendelse straks skal meddeles den anholdte. Med Hensyn til de enkelte Arter af Anhøldelse skelne vi atter imellem, om den, der anholdes, har været indkaldt for en Ret eller ikke har været indkaldt for en Ret. Vi give Dommeren Lov til straks at anholde en Mand, som han paa loblig og tilbørlig Maade har indkaldt for en Ret, naar vedkommende Person ikke møder efter Indkaldelsen uden oplyst Forsald. Saa langt mene vi at kunne gaa, da det vil være den bedste Maade til at sætte Grænser for Føls-

Modvillighed til at møde og saa deres Sag undersøgt, som vel i Reglen vil være til Stede hos de Folk. I de Tilfælde, hvor der ikke er gaaet nogen saadan loblig Tilsigelse forud, har Dommeren Ret til at anholde en mistænkt, naar den mistænkte er en Person, der strejfer rundt, eller er en fremmed, der ikke har varigt Ophold i Riget, eller om hvem man ellers ikke kan saa sikker Oplysning. Det er Bestemmelser, vi have paa forskellige Steder i vor Lovgivning bl. a. ogsaa i den Politilov, jeg før nævnte, det er de Personer, vi i daglig Tale talde for de vagabonderende Eksistenser. Dernæst give vi Dommeren Ret til at foretage Anhøldelse, naar Mistanken angaar et Forhold, der efter det foreliggende skønnes at ville medføre højere Straf end Bøder og simpelt Fængsel, det vil sige, at den Brøde, vedkommende mistænkes for, ikke blot falder ind under Forbrydelser, for hvilke Straffeloven har nævnt Fængsel eller Bøder, men at Dommeren, som jeg før sagde, allerede her skal skønne, om han har fortjent Bøder, simpelt Fængsel, Fangeløst eller Bånd og Brød, og i Tilfælde, hvor han formentlig efter Brødens konkrete Bestaendighed kun fortjener Bøder eller simpelt Fængsel, være uberettiget til at lade ham anholde. Dernæst give vi Dommeren Ret til at anholde den, der mistænkes for det i Straffelovens § 299 ommeldte Forhold. Det er en Paragraf, som flere Gange nævnes her, den handler om den, der truer en anden, saaledes at der maa træffes Forsigtighedsforanstaltninger mod ham, for at han ikke skal bringe sin Trusel i Udførelse. I Lovforslagets § 3 nævnes de Vetingelser, hvorunder Politiet undtagelsesvis kan foretage en Anhøldelse, udett at der foreligger et Dommerstøn, og der kunne da de i forrige Paragraf nævnte Personer, som vi talde for Vagabonder, anholdes af Politiet, naar de mistænkes for at have begaaet en Forbrydelse, der er offentlig Forsøgning undergøden, medens andre Personer, som ikke ere Vagabonder, kunne anholdes, naar de træffes under Udførelsen af en Forbrydelse og ikke efter Politiets Paalæg ville afstaa fra deres forbryderiske Virken, samt naar de sigtes efter Straffelovens § 299 for Trusler. Den samme Besøelse, som der her tillægges Politiet, tillægges enhver privat lige over for Folk, der træffes i Udførelsen af en Forbrydelse eller paa friske Spor. Det er en Paragraf, som under den forestaende Diskussion vil give rig Anledning til Debat, og jeg skal derfor ikke nu komme nærmere ind paa den. Jeg forudsjer, at det vil blive sagt, at Politiets Ret er bleven saaledes bestaaren, at den i visse Ret-